

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

3 sönd. i advent

"Bana väg för Herren"

Malaki 4:4-6

2 Petr 1:19-21

Matt 11:12-19

Ps: 103, 426, 111

Den som inte vill kan alltid hitta en ursäkt. Det finns alltid något som man kan komma på. Barnen som satt på torget och ville leka med några andra barn försökte förgäves. Först ville de leka en glad lek, de skulle spela och dansa, men de andra ville inte. Då föreslog de tvärtom att om ni är på det humöret kan vi sjunga sorgesånger istället, men inte heller det passade.

Jesus jämför folket med sådana här tjuriga barn, där ingenting duger. Först kom Johannes. En man som levde ute i öknen, och som överträffade alla andra i asketism och som fastade nästan jämnt. Som hade ett skarpt budskap till omgivningen. Han borde väl imponera på fariséer och skriftlärda.

Men då ryggade många tillbaka: vilken fanatiker han är, en riktig extremist. Han måste vara besatt!

Sen kom Jesus, med en helt annan framtoning. Han levde bland människorna, han åt bland vanligt folk och kunde ta sig ett glas vin då och då. Han måste ju ha uppfylla alla kraven på folklighet. Nu skulle väl de lyssna. Men nej, då passade inte det; vilken frossare och drinkare!

Men dessa som varken lyssnade på Johannes eller Jesus, det handlar naturligtvis om att de inte ville. De ville inte omvända sig, de ville fortsätta att leva sina liv som de alltid hade gjort. Men att det var viljan det hängde på, det kunde de inte erkänna, kanske inte ens för sig själva. Så de letade istället upp fel som gav dem ursäkter för att inte tro.

Och då är det ju intressant att se hur de argumenterar. Tar de upp budskapet som Johannes och Jesus kom med. Analyserar de innehållet för att se komma med en konstruktiv kritik. Nej, deras argument handlade alltså om Johannes och Jesus respektive *livsstil*. Istället för att bemöta dem sakligt gick man på deras sätt att leva. De använde sig av ett så kallat *ad hominem*-argument, vilket är ett osakligt argument som handlar om en personens karaktär, i stället för själva sakfrågan.

Ad-hominem brukar man ta till när man har slut på sak-argument. Vi ser det så ofta i politiken. Kan man inte bemöta den politiska motståndaren på ett sakligt plan så tar man till personangrepp.

I fallen med Jesus och Johannes handlade det om deras matvanor. Och när man talade om Jesus så pekade man också på hans sällskap. När man inte kunde beslå Jesus själv med en endaste synd, så sa man att han umgås ju med syndare! Karaktären hos dessa kletade man på Jesus.

Återigen ser vi samma mönster även bland oss. Hur viktigt är det inte att vi umgås med rätt personer, och framförallt att vi *inte* umgås med *fel* personer. Vi väljer vårt sällskap utifrån hur vi vill att andra ska uppfatta oss. Om någon befinner sig i fel sällskap så spiller det över på en själv.

Men att fariséerna använde Jesus och Johannes livsstil som argument avslöjade dem. För hade de tyckt att Johannes livsstil var problematisk borde de accepterat Jesus och tvärtom. Att de tog avstånd från *både* Jesus och Johannes visade att den verkliga anledningen till att de förkastade dem inte handlade om mängden mat och dryck, utan att de avskydde det budskap som de kom med.

Att Johannes och Jesus hade så olika livsstil berodde på att de hade olika uppgifter och ärenden. Johannes döparens uppgift var att uppmana människor till omvändelse. Att få dem att förstå att de var syndare som behövde ångra sig och omvända sig. Och eftersom man ska leva som man lär så avstod Johannes från den njutning och nöje som världen kom med.

Men efter Johannes kom Jesus och han hade ett annat ärende. Han kom för att *frambära ett glädjebud till de fattiga att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda och ge de förtryckta frihet* som var det citat från Jesaja som Jesus tillämpade på sig själv. Han kom inte för att kalla rättfärdiga utan syndare. Därav att Johannes och Jesus till det yttre var så olika och hade olika sällskap även om de i grunden inte stod emot varandra.

Men de som tog avstånd: genom att de tog avstånd från budskapet så hamnade de i en inre konflikt. De visst inte vilket ben de skulle stå på. Och detta är också något som kännetecknar människor som förkastar Gud. De blir inkonsekventa med sig själva. De handlar alltså inte bara om att de hamnar i konflikt med Gud eller andra människor. De hamnar även i konflikt med sig själva.

En oomvänd människa vet vanligtvis vad som är rätt. Det är inte brist på kunskap som är problemet. De *vet* det rätta men *gör* det som är fel. Många idag söker till exempel sin trygghet i det materiella trots att man någonstans vet inget av detta kommer att bestå för evigt. Det kan när som helst tas ifrån oss och ger oss ingen verklig trygghet. Ändå är det detta man klamrar sig fast vid. Man är i konflikt med sitt eget inre.

Att söka Gud och hans vilja med mitt liv är vägen framåt för att även nå harmoni inom mig själv. När min vilja får smälta samman med Guds vilja upphör min inre konflikt. Men för att komma dit behöver jag göra upp med mycket i mitt liv. Jag behöver genomskåda mina argument för att inte vilja leva som Jesus lär oss. Är det låtsas-argument *ad hominem*, eller har jag sakliga skäl för att inte tro eller ta till mig det budskap som Jesus kom med.

Advent är ju en tid av förberedelse, julfastan. Men även ditt liv måste bli ett advent, där du förbereder ditt inre för han som skall komma, Jesus, som vill födas i ditt hjärta.